

[Rahbæk Møller]

forskningserfaringerne. Med andre ord: Der er mange problemer i dette. Og jeg vil gerne lige sige til hr. Køpke Christensen, at det danske uddannelsessystem er stivere end i stort set alle de lande, vi sammenligner os med, så vi har haft den synsvinkel med.

Som alle har været inde på, fremsatte vi i juni et forslag til en reform af dette system. Det kunne ikke færdigbehandles, for vi vidste, at nøjagtig de samme tanker – eller i hvert fald beslægtede tanker – rørte sig i Uddannelsesrådet, og vi ville meget gerne vente og se, hvad de kom med, før Folketinget besluttede noget som helst. Uddannelsesrådet kom ikke med noget, før samlingen var slut, og det er årsagen til, at vi fremsætter forslaget i fuldkommen uændret form nu, da rapporten fra Uddannelsesrådet ligger på bordet.

Som ministeren var inde på, er det ikke en rapport med mange konklusioner; det er en rapport, der stiller flere spørgsmål, end den besvarer. Det er måske meget naturligt, for jeg er da ganske enig med mange i, at vi ikke skal sidde her og vedtage en fuldt færdig løsning, vi skal have en debat. Men for at få en debat kræves det også, at der er nogle, der tør sige noget, og det har vi altså gjort. Vi er kommet med et bud. Jeg må konstatere, at der ikke var ret mange, der gik ind i diskussionen og kom med alternative bud.

Så skal jeg svare de forskellige ordførere – ministeren har jeg sådan set svaret – som erklærede sig klar til debat, men ikke rigtig havde noget indlæg i debatten. Det gælder fru Jytte Hilden, som jeg synes kom med et usædvanlig mopset indlæg. Jeg var lidt stødt over – ligesom fru Elisabeth Arnold var det – at det skulle lægges os til last, at klokken er blevet ti minutter i syv, før vi kommer til at diskutere forslaget. Det kan da ikke være afgørende for behandlingen af et forslag, om tidspunktet er blevet det ene eller det andet. Men samtidig sagde fru Jytte Hilden, at man var villig til at tage debatten, men gerne i et mindre forum.

Hr. Per Tærsebøls indlæg gik på samme melodi: Det var sent, og derfor kunne man ikke rigtig gå ind i debatten; man venter på rapporten. Men den er altså kommet, hr. Per Tærsebøl.

Fru Mariann Fischer Boel synes jeg var meget positiv. Jeg takker for de pæne ord. Uden at jeg overfortolker dem, synes jeg, fru Mariann Fischer Boel var en af dem, som forsøgte at gå ind i en egentlig debat.

Hr. Køpke Christensen spørger: Hvad koster det? Det kommer ganske an på, hvor mange uddannelser man vil have. Det at omstrukturere koster i sig selv ingenting, men det er klart, at dimensioneringen siden hen koster. Uanset om man har det ene eller det andet uddannelsessystem, koster det mere eller mindre; det har intet at gøre med struktur. I sig selv er det udgiftsneutralt. Det kan godt være, at vi bestemmer os til at operere med et dyrere system, men det ligger der ikke i selve forslaget.

CD's ordfører var afventende.

Fru Elisabeth Arnold skal jeg som sagt takke for bemærkningerne om det sene tidspunkt, og så forstod jeg i øvrigt, at fru Elisabeth Arnold som så mange andre var åben med hensyn til at diskutere tankerne i forslaget.

Jeg vil gerne her komme med et bud på, hvordan vi kommer videre, for som alle ved, er Uddannelsesrådets rapport kommet. Vi ved, at ministeren har sendt den til høring, vi ved også, at Folketinget vil ikke drømme om at viderebehandle nogen sag, før vi har set høringssvarene, men når vi har set dem, synes jeg vi skal blive enige om at få nedsat et sagkyndigt udvalg, der kan bearbejde de tanker, som ligger i vores forslag, og som vi ved at Uddannelsesrådet arbejder med. Vi ved, at disse ideer i øvrigt rører sig rundt omkring, bl.a. i de organisationer og hos de personer, vi taler om her. Jeg håber, vi kan samles om dette i et bredt flertal.

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Når jeg spurgte om de økonomiske konsekvenser, var det ud fra den betragtning, at det for os er et meget vigtigt perspektiv at se på, om dette kunne være udgiftsneutralt. Hvis man havde nogle mere konkrete økonomiske oplysninger, var det en god basis for at komme videre i forhandlingerne, også i udvalgsbehandlingen, men det finder jeg ikke at SF har fundet frem til. Jeg tror, det er vigtigt ikke alene for Fremskridtspartiet, men også for andre her i salen, for der er selvfølgelig, som jeg sagde indledningsvis, grænser for, hvad man kan ofre, og det er stadig væk vor grundholdning, at vi må se på hele den økonomiske struktur inden for sundhedssektoren. Det er det primære for at få en mere effektiv sektor.

Jeg føler en gang imellem, at det er, som om de mennesker, man ikke kan finde en plads til i